

işTE iSLAM

Nureddin Yıldız'ın 05.04.2015 tarihli (247.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Dinimiz en ulvi ve en mukaddes değerimizdir. Din konuşurken cennetimiz ne kadar değerliyse cehennem ne kadar ürkütücüyse o kadar ciddi ve vakur olmamız gerekiyor. Din, Allah'ın ayetleri ve hadisi-i şerifleri konuşulurken fıkra anlatmak, espri yapmak, gülmek hakikatte olmaması gereken şeydir. Ne yazık ki dağınık zihinlerimizi toparlamak için yer yer en mukaddes konuları konuşurken bile tebessüm ettirecek şeyler yapmak, örnekler vermek zorunda kalıyoruz. Kur'an, namaz, cennet, cehennem gibi kelimelerin yanında fıkralar ve iz yapacak espriler yapmak zorunda kalıyoruz.

Kardeşlerim,

Bugün sizlerle dinimiz İslam'ımıza ait konular konuşacağım ama sizinle bu derse başlamadan önce bir bilgisayar dersi de yapmak istiyorum. Konum; İslam'ı özetlemek, olması gereken İslam anlayışımızı izah etmektir ama ben size bilgisayarı tanıtmak istiyorum. Neden bilgisayarı tanıtmak istiyorum? Çünkü ben buraya Kur'an-ı Kerim'in Osman ibni Affan radiyallahu anh zamanında yazılmış nüshasını bulup çıksam "bakın şu mushafa! Bakın Âli İmran Suresi'ne" desem herhâlde pek çok kardeşimin yeteri kadar dikkatini çekemem. Evet, "o zamandan kalma bir Mushaf mıymış" denir ama bu, hatırası ders bittiğinde biter bir örnek olur.

Bilgisayarla ben bu kürsüye çıksam, üç yaşında çocuktan seksen yaşına gelmiş ihtiyara kadar herkesin dikkatini çekerim, anlattığım şeylere orijinal bir örnek vermiş olurum. Bunun için zihinlerimizi yer yer beşere ait şeylerle açmak için örneklendirerek donatmaya çalışıyoruz. İnşallah Rabbimizin razı olacağı bir iş yapmış oluruz.

Kardeşlerim,

Bu elimdeki hepimizin hastanede, otobüste, hatta umumi tuvaletlerde bile artık gördüğümüz bir bilgisayar cihazıdır. Yabancıımız değil. Bunun çok küçük modelleri ceplerimizde de var. Artık ihtiyarımız da kadınımız da mesaj çekebiliyor.

"Bilgisayar nedir? Hayatımızda ne işe yarar" diye soru sorsam bu soru gereksiz bir sorudur. Neden? Hepimizin bildiği gibi bilgisayar; Allah Teâlâ'nın yarattığı, insanın ürettiği bir cihazdır. Bununla neler yapılabilir? Çok şey yapılabilir. En basit örneğini vereyim: Ankara'ya gitmek için evinizde otururken biletinizi bununla alabilirsiniz. "Şuraya bas, burayı çiz" derken biletinizi hatta uçaktaki oturacağınız koltuk numarasını da belirleyebilirsiniz. Borcunuzu, faturanızı ödeyebilirsiniz. Şeytan mıdır, cin midir? Ne olduğu belli değil.

Yüz elli sene önce ölmüş bir insan, bugün Allah'ın lütfuyla mezarından kalksa bu bilgisayarla oynayan bir çocuk görse "bu nedir, ne yapıyor" diye sorar ve bir daha dirilmemek üzere korkudan ölür herhâlde. Film izletir, eğlence yaptırır, ağlayanı ağlatır, güleni güldürür; acayip bir şey. Bilet alır, bilet satar.

Fakat kardeşlerim; bu bilgisayar, bu şekilde kapağı açılıp kullanıldığı zaman bu işi yapar. Merak edip bunu kurcalarsan elinde kalır.

Mesela; ben bu bilgisayarı kurcalayayım. Başladım, kurcalıyorum. Bu nedir? Burada bir şeyler var. Nedir? Bunları çıkarıp sökmeye başladığımda bu meşhur alet olmaz; onun parçaları olur. Bu bana bilet alıyor, hastanede doktor randevusu alıyor. Hatta anne yemek pişirecek, misafirleri gelecek; çok yaramaz bir çocuğu var, bir türlü anneyi rahat bırakmıyor. Bunu önüne koyarsın çocuğu bir daha akşama alırsın.

Bu bilgisayar; çocuk uyutuyor, ilaçlarımı ayarlıyor. Hatta ve hatta din, sağlık veya uzay konusunda araştırma yapmak için “bu nedir?” diye sen yazmadan karşına çıkıyor. Mesela; “uzay mekiği nedir” diye yazacaksın “uzay” ve “m” harfini yazmadan sana “uzay mekiğini mi soruyorsun” diyor. “Cin” diyeceğim, cinler bu kadar seri değil. Bir salâvat okuyuncaya kadar anca geliyorlar. Cinden daha seri. Kıyamet alameti midir, uzay alameti midir belli değil.

Bilgisayar, insanoğlunun ürettiği bir teknolojidir. Belki on sene sonra yeni gelecek nesiller herhâlde “cahil cühela bununla oynuyormuş. Neymiş bu, bununla oynuyorlar” diyecekler. Çünkü on beş sen önce benim masamdaki bilgisayarı şimdi hiçbir çocuğa oyuncak olarak bile veremiyorum, atacak çöp de bulamıyorum. Yani on sene önceki bilgisayar şimdi oyuncak bile olmuyor, çocuklar kabul etmiyor. Herhâlde on sene sonra bu da çöp yerine geçecek.

Kardeşlerim,

Mesela; en son duyduk ki doktorlar, bilgisayar üzerinden hastanede muayene yapacakmış. Sen evde oturuyorsun, koluna bir düğme vb. bir şey bağlatacaklar. Doktor: “Şuraya bak, buraya bak” deyip seni oturduğun yerden muayene edecekmiş. Olmaz bir şey değil. Allah lütfettikten sonra her şey olur. Allah, ölü odunlara bembeyaz çiçekler açtırmıyor mu? Allah yapar. Kullarına da lütfeder, Allah'ın lütfuyla kulları da yapar.

Bu gördüğümüz bize bilet alan, hastanede bizi muayene eden, kilomuzu tartan, bize ilimler veren şey; içinden hard disk çıkınca hiç hâline geldi. Evet, bu bunun “hard disk” denen bir parçasıdır. Bu koca çöp kutusu kadar şeyin özü budur. Bu hard diski çıkarıp buraya koyduğum zaman, ne hard disk işe yarıyor ne de bilgisayar bir daha işe yarıyor. Hard disk koca bir şeye benziyor, herhâlde onun için çıkarınca bilgisayar işe yaramıyor. Daha küçüklerini de bilgisayardan çıkartsam mesela bu da “rem” denen kısım olsa gerek. Bu da çıkınca bir hiçe yarıyor. Hiç!

Bu bana bilet alan, randevular ayarlayan, ilimler veren, filmler veren, çocuğu susturan, yaşlıyı susturan enteresan, mucizevî şey “bu rem midir” desem “yok” denir. Bu onun bir parçası. Bu bir parçayla çöküyor mu? Evet, bir parçayla hiçbir işe yaramaz hâle geliyor. Bunu atabiliriz artık. O zaman madem bilgisayar rem çıkınca hiçbir işe yaramadı; demek ki rem bilgisayarı kullanılır hâle getiriyor. “Ben remi götüreyim, evde remi seyredelim” desem rem yine bir işe yaramıyor. Bütün bilgiler hard diskin içindeydi. Tamam, “hard diski cebime koyup götüreyim, eve gideyim; akşam hard diski seyredelim” diyemiyorum. Tek başına hard disk de işe yaramıyor. Benim gibi biri, bir daha bunları nasıl geri koyacağı belli olmadığı için hard disk, bir daha hiçbir zaman işe yaramaz. Çünkü hard diski çıkarırken ben bir yerlerini kırmışımdır. Ustası çıkartsaydı bir işe yarardı.

Kardeşler,

Sözün başında dedim ki; bu örnekleri vermeden keşke bir şey anlatma imkânım olsaydı ama bilgisayar çağında Osman ibni Affan zamanında yazılmış mushafın orijinal nüshasını getirerek bir şey izah etme imkânım yok benim. “Çoluk çocuğun, yaşlının, ihtiyarın bilgisayara mahkûm olduğu bir

zamanındayız ama bilgisayar dediğimiz şeyin bütün kudreti hard diskmiş. Hard diskin de küçücük yavrusu remmiş.” Bana böyle diyorlar.

Şimdi Kardeşlerim,

Ben bilgisayar aracıyla internet üzerinden Ankara bileti aldım. Biraz sonra bana bir çıktı veriyor. “On numaralı koltukta filan yerdesin. Şu saatte havaalanında ol. Seni bekliyoruz” diyor. Şimdi ben biletimi aldım, havaalanına doğru gidiyorum. Çok doğal bir işlem yaptım. Bu arada kafayı taktım “ben bu bilgisayarla bu bileti aldım ama bu bileti veren kız mıydı erkek miydi” diyorum. Haydi! Çöz bakalım bunu. Çünkü bu bir yere bağlanıyor, bağlandığı yerden bana bilet kesiyor. Oradaki sekreter kız mıydı erkek miydi? Bunu halletmeden de uçağa binmiyorum. Bu akıllıca bir şey mi?

Ankara’ya gitmek isteyen birisinin, senin önüne biletini koymuşlar. Veriyorsun, gidiyorsun. Check in yapmışlar, uçakta koltuk numaran belli. “Olmaz! Bunu kız kesti veya erkek kesti; kim kesti? Bunu çözmeden binmem uçağa” der mi insan? Bununla meşgul olan birisi bilgisayar çağında yaşıyor olabilir mi? Kardeşim! Senin derdin Ankara’ya gitmek mi? Al biletini, nereye gideceksen git. Yok, o bu karşıdaki sekreteri merak ediyor. “Kız mıydı, erkek miydi?” Bu, bilgisayarın gerisinde kalan bir kafadır.

Kardeşlerim,

Ebubekir radiyallahu anh gibi bir büyük adam bile ölürken “Ben cennete girecek miyim acaba?” diye dert etti kendine. Bu çağda yaşayan bir Müslüman gelecek “Cennette huriler bekâr mı olacak, nasıl olacak?” diye soruyor.

Âişe gibi bir kadın, Resûlullah aleyhisselatu vesselamın zevcesi oldu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gölge oldu, kanat oldu. O, kendisini hiçbir zaman yüzde yüz cennette garanti bilmedi. Âişe radiyallahu anhadan bin dört yüz sene sonra gelecek bir Müslüman kadın “ben hurileri kıskanırım. Niye Allah erkeklere huri veriyor? Orada da mı kumalarla uğraşacağız? Dünyada iki evlenme hakkı vermişti erkeklere, cennette de veriyor. Ne bu ya çektüğümüz” diyecek!

Tekrar bilgisayara dönelim. “Bu bilgisayarın hafızası üzerinden bana bilet veren kadın mıydı erkek miydi” diye takılıp kalanla **cennete girip girmeyeceği, imanla ölüp ölmeyeceği hâlâ belli olmayan, yıktığı çınarların hesabını verip veremeyeceği belli olmayan; sanki cennete girmiş gibi bir de “Allah erkeklere niye huri veriyor cennette? Ailece huzur içinde kalamayacak mıyız cennette? Hep hurileri mi kıskanıp duracağım ben” diyen bir kadın, bir erkek ne yapıyor arkadaşlar? Ne yapıyor? İslam bu mudur? İslam, Allah’a hesap sormak mıdır? Allah kullarına yalvardı mı? “Lütfedip cennete gelin ne olur, kalabalık olsun” dedi mi?**

Ebubekir radiyallahu anh yirmi üç sene Peygamber aleyhisselamın yanında, iki sene de daha sonraki döneminde yüreğinden parçalanmış gözyaşları kan şeklinde geldi, buna rağmen cenneti garanti bilemedi. Atalarından Müslümanlık devraldığı için güya cenneti garanti bilen biri nasıl olur? Tabi ölünce otomatik olarak, soy gereği rahmetli oluyor ölünce! Ondan sonra da sen; cennette arazi beğenme, huri beğenme, şunu beğenme.

Nereye gidiyoruz kardeşlerim? Ne oldu ya? Ne hâle gelindi? Biz, tefekkür etmeyecek miyiz? Kiminle bu konuları konuşuyoruz?

Ben şu kadar senedir bilgisayar kullanıyorum. Belki de Türkiye'ye girdiği zamandan beri kullanıyorum, hard disk bir daha takmaya cesaret edemiyorum. Akşam arkadaşı çağırdım, "hard disk bana sökmeyi öğret. Sökmem kameranın önünde, mahcup olurum" dedim. Parçalamayı bile beceremiyorum. Elim vidaya takılır, bir şey olur kanar diye ürktüm. Burada rahat sökebilmek için akşam evde sökme tatbikatı yaptım.

Her şeyin bir ehli olması gerekmiyor mu? Ben hard disk aldım, bilgisayarı harap ettim. Aklımca bütününü aldım. Bu, bilgisayarın hard disk denen parçası ve bütün her şey bunda. Aldım. Koy cebine, hatıra sakla; ne yapacaksan yap. Hard disk, çok değerli bir şeydir. Kolay kullanılsın diye uçlarında altın var ama plastik parçaları olmadan kullanılmıyor. Bu plastik parçaları bunu kullanılır hale getiriyor.

Hard diskin içinde milyarlarca sayfa kitap yazacak mürekkep var ama şu basit plastik parçaları olan klavye olmadan sen hard diskle bir şey yazamıyorsun. Hard disk aldın mı "elimde bilgisayar" diyemiyorsun. Sadece "bilgisayarın hard disk elimde" diyorsun. Ye, iç. Afiyet olsun, bundan bir şey olmuyor ki.

Aziz Kardeşlerim,

Ben, hoşumuza gitse de gitmese de bu bilgisayardan şu sonucu çıkarıyorum; İslam'ı Ebu Hanife'den gördüğün gibi yaşamak zorundasın. "Kur'an'ını alayım ben" dediğin zaman Kur'an elinde böyle kalır. Onu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadis-i şeriflerinden soyutlayamazsın. Adına ne söylersen söyle. "Ashabı kiram gibi Müslümanlık yaşayacağım ama bin üç yüz senedir olanların hepsini de yok sayacağım" diyemezsin sen.

O, Moğolların istilasıyla, Haçlı ordularıyla, Abbasilerin saraylarıyla, Emevîlerin zulümleriyle, Fatımilerin filancasıyla, Osmanlıların mehteranıyla bütün bin dört yüz senedir yuvarlana yuvarlana bu çığ senin önüne doğru geliyor. Bu şekliyle İslam, Allah'ın sana göndermek istediği İslam'dır.

"Koca şey çantaya sığmaz. Niye taşıyayım. Al, bu bilgisayarın özü" deyip Kur'an'ı çıkarıp aldığında o elinde kalır. O zaman hahamları gibi, papazlar gibi Allah'ın kitabını kendi boyana göre boyarsın.

Kardeşlerim,

İslam; dinimiz, Şeriatımız, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemimiz bizim insan hakları standartlarında, demokratik haklarımızda, cumhuriyetçil-çoğulcul anlayışımızda yoğurabileceğimiz kavramlar değildir. Allah'ı, O'nun dinini, Şeriat'ını, Peygamber'ini bize ulaştırmayı murat ettiği gibi kabul etmek zorundayız. Parçaladığımız şey elimizde kalır.

Bir Müslüman'ın, hiçbir zaman cennete girme ihtimali yüzde yüz değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden başka hiç kimsenin cennete girme ihtimali yüzde yüz değildir. Sağlığında on kişi isimle check in yaptırmışlardır. Bu kadar, on kişi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hanımları ve evlatları da dâhil kimseye isim verip check in yaptırmamıştır Allah. Cennet yolunda büyük müjdeler almışlardır. Rakamlar yüzde yüzlere yaklaşmıştır ama Allah isim yazılı bilet kimseye vermemiştir. Peygamberler aleyhimüselam müstesnadır. Bu kadar riskli bir yolculukta insan cennetiyle oynar mı?

Şunu bile soran Müslüman'a rastladım: "Ya cennette her şeyi istediğin kadar yiyince insan obur olur." Eyvah! Eyvah! O cenneti hâlâ Çin lokantası zannediyor. Sen de Çin lokantası zannettin, yılan çiyen yiyeceksin de orada obur olacaksın. Seni hastaneye kaldırır, mideni aldırırız. Ne yapalım? Herhâlde cennette de hastane vardır. O kafayla sen zaten cennete acil servisle gidersin. Bunu sorar mı Müslüman, bunu konuşur mu? Neredeyse cennetteki parselizasyona da müdahale edeceğiz. Edebi, ağzı gözü bu kadar kural dışı kalmış bir Müslüman'ın cennet umudu güçlü olabilir mi kardeşlerim?

Bir soruyu ben merak ediyorum. On bin sene ömrü olsa bir gün Allah'a secde etmeye niyeti olmayan ve bunu da alenileştiren mülhid, sıfır imanlı insanlar televizyonlarında ve diğer medya cihazlarında niye hoca efendileri çağırıp konuştururlar? Niye? Niye hoca efendileri çağırıp "yahu cennette yüz karı olacakmış. Yüz karyı ne yapacağız hoca" diye sorarlar sizce?

Bir medyacıya bu soruyu sordum. Dedi ki: "Biz iki şeyden para kazanırız. Dinsel ve cinsel olunca o para getirir" dedi. Dinsel ve cinsel. "Bu iki şey televizyonda para kazandırıyor" dedi.

Bizimle din kardeşliği bulunup bulunmadığı şüpheli insanlar benim "Kadir Gecesi" diye bildiğim bir gecede niye saatlerce canlı yayın yapar, ölü yayın yapar, bir şeyler yapar? Beni ibadetten alıkoymak için. Kıyamet günü "ya Rabbi! Kadir Gecesini televizyonda mevlit seyrederek geçirdim. Herhâlde beni cennete koyarsın" mı diyeceğim? Çay içerken televizyonda mevlit seyredip cennete girmek diye bir ibadet çeşidi var mı?

Kardeşlerim,

Bu teknoloji ve şuurulanma çağında daha gerçekçi düşünmeye mecbur değil miyiz? Bunu sormak istiyorum kardeşlerim. İslam'ın gruplara, tarikatlara, fırkalara, partilere, cemaatlara, vakıflara bölünmesi tehlike olduğu gibi bu mantıklı parçalanması da tehlike değil mi kardeşlerim?

Bir Müslüman mü'min ise eğer Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sayesinde cennete gireceğine inandığı hâlde Resûlullah'ın hanımlarından veya kızlarından birini ağzına dolayabilir mi?

Değerli Kardeşlerim,

Hepimiz bir gün Rabbimizin huzuruna çıkacağız. Bilenler bildiklerini söylemezlerse ağızlarına ateşten gem vurulacak. Bilmediği şeylere kulak kabartanların da kulaklarına ateşten kurşun dökülür zannediyorum.

Dinimiz şahıslar üzerinden yıpratılabilecek bir din değildir. Bir hoca efendi, bir âlim, Müslüman bir mütefekkir nihayetinde insandır; hırsızlık dâhil her şeye bulaşabilir. Bunu ona mâl ederiz ama dinimize mâl etmeyiz. Böyle olmalı değil miydi? Bir hoca efendi hırsızlık yapsa böyle bir şey olsa diyelim, niye biz bunu dinimize mâl edelim?

Bu hususu dikkatinize getirmek, aile gündemi yapmak, iş yerinde arkadaşlarla muhabbet ederken gündem yapmak için açtım kardeşlerim. Kıyamet günü ben, sizin önünüze çıkıp mikrofondan konuşan bir mü'min kardeşiniz olarak kendimi sıyırmak istiyorum. Dinimizin en hassas meselelerini, kâfirlerin kulağına gittiğinde kâfirlerin azgınlığını ve saldırılarını arttıracak meseleleri uluorta eğlence konusu yapmanın ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu söylemek zorundayım. Öleceğiz, mezarda kalacağız ve dirilip Rabbimizin huzuruna gideceğiz.

Din ve dine ait hiçbir şey eğlence konusu değildir, olamaz da. Elli sene medreselerde oturup din öğrenmeye çalışanların bile göğüslerini gerip “şu şöyledir” diyemeyecekleri kadar derin olan meseleleri konuşanlar bunu nasıl yapabilir? Sadece bilgisayarın iki tuşuna basıp arama motorunda karşına çıktı diye kendini nasıl âlim zannedebilirsin? Din bu kadar ucuz mu kardeşlerim? Din; herhangi birimizin iffetinden, namusundan daha sonra mı gelir? “Sizler böyle bir hatayı irtikâp ediyorsunuz” demiyorum ama dinimizin bu kadar uluorta konuşulduğu şu dünyaya bakınız kardeşlerim.

Artık dışarıdan kâfirlerin dinimize toplu saldırı yapmasına gerek kalmadı. Müslümanlar zaten birbirleri üzerinden dini parçalıyorlar. Tarikata müntesip olan diğer Müslümanın yaptığı işi basit, kendi tarikatını üstün görmek için çok rahat bir şekilde “siz zikrullah ile meşgul olmuyorsunuz, yaptığınız boş iş, çocuk işi” diyor. Çocuk işi dediği, dinin zirvesi cihad! O da ona dönüp “bir iki zikir çekiyorsunuz sizinki boş iş, tak tuk ses yapıyorsunuz” diyor, o dediği Allah Teâlâ’nın “ancak bu zikirle kalpler rahat bulur, huzur bulur” dediği şey.

Sırf ihtiraslarımızı tatmin etmek için, ben ona üstün geleyim diye en mukaddes değerlerimizi birbirimize saldırı mermisi olarak kullanabilir miyiz? Bu din bize gerekli olduğu gibi, -Allah’tan hayâ edelim, Allah’tan utanalım kardeşlerim- çocuklarımıza sulanmış bir din mi bırakmamız gerekiyor bizim? İnternet ortamında ala bora edilmiş, çoluk çocuğun istediği gibi evirip çevirdiği, ayetlerle oynadığı çıplak resimlerin altına bile insanların ayet mealleri yazdığı bir internet ortamında bir sonraki nesle sulanmış, harap edilmiş bir din mi bırakacağız? Sadece Kudüs toprağı mı, Mescid-i Aksa mı mukaddes? Kur’an ayetleri mukaddes değil mi?

Sizlerden özür dileyerek Allah’tan hayâ ettiğimi üç-beş yüz kere beyan ederek, İlahiyat Fakültesi’nde okuyan ya da mezun olmuş olan bir bacımızın bana yönelttiği bir soruyu sorarak size içinizi sızlatacak bir soru soruyorum. İlahiyat Fakültesi’nde okuduğunu söylüyor. İnternet üzerinde kayıta bana gelen soruyu paylaşacağım. Adresi belli kaçamayacak bir yerde bulunuyor. “Siz âlimler olarak toplansanız da kadının çalışmasıyla evde durmasıyla ilgili şu Ahzâb Sûresi’ndeki ayeti bir daha gözden geçerseniz olmaz mı” diyor. Vergi kanunu zannetmiş, vatandaş ödeyemeyince “toplamanın değiştirin bunu” diyor. Ağlanacak hâlimiz var kardeşlerim, Yahudi’ye beddua etmekle olmuyor bu işler.

Bu dünyada böyle manzara ilk defa olmuyor, Musa aleyhisselamdan sonra Tevrat’ı böyle yaptılar. Toplanıp hahamlar uygun olmayan ayetleriyle oynadılar. İlk yaptıkları işleri de nedir biliyor musunuz? Faiz; Tevrat’ta Allah’ın haramıdır ama havranın giderleri için yani Mescid-i Aksa’nın giderleri için “biz insanlardan faiz alabiliriz, bunu Allah yolunda harcayacağız” dediler. İlk defa bunu yaptılar, faiz girince de ne namus kaldı ne din kaldı. Şimdi hahamların bunu yaptığının üzerinden binlerce sene geçti, Müslümanlar “biz Avrupa’da cami yapamıyoruz, banka kredisi ile cami yapsak olmaz mı” diye sormaya başladılar. Çok acı şeyler kardeşlerim. Bunları konuşmaktan dolayı Rabbimden utanıyorum.

Hocalar, âlimler toplansa da “şu evde oturun ayetini bir daha dizayn etse” diyor. “Dizayn” kelimesi de o soru sorana ait. Bu ne sayesinde oluyor? Nasıl olsa ilim biliyorsun, nasıl olsa klavyeye bastığında âlim oluyorsun diye düşünülüyor.

Eğer din sadece bizde kalıp bizim ölümümüzle beraber bitecek olsaydı bu kadar korkmazdım, odama çekilir, Kur’an’ımı doyasıya okurdum. Peygamberimi okurdum ve o şekilde de ölmek için

Rabbime dua ederdim. Ama bizden sonra insanlığın bin sene iki bin sene daha ömrü varsa eğer, biz bu insanlığa bu İslam'ı emanet edeceğiz. **Bizden sonraki nesiller Resûlullah'ın hanımları üzerinden Müslümanların rahat konuştuğu bir din elde ederlerse, "şu ayeti hocalar dizayn etsin" derlerse ne olacak? "Mezarda azap yok, sırat keskin değil, hesap kitapta da internet üzerinden yapılacak" bu kadar enteresan şekilde sulandırılmış bir din bir sonraki kuşağa bırakılır da ondan sonra akıllı bir Müslüman çıkıp "ya Rabbi bu dini sulandırıp bize gönderenlere mezarında lanet yağdır" derse ben ne yaparım o mezarda? Şimdi Tevrat'ı sulandıran, İncil'i sulandıranlara mezarlarında lanetler yağdırdığımız ve Kur'an'ın da lanet ettiği insanlar gibi olursak durumumuz ne olur?**

Hoca efendiler konuşulacak hiçbir konu kalmamış gibi kıyamete kadar kimseye gerekli olmayacak konuları niye konuşsunlar ki? Pratikte var olan şeyleri konuşalım. Cebrail aleyhisselam Efendimiz'e Hira'da geldiğinde, Efendimiz çok ürkütü. Bu hadisle sabittir. Bu çok önemli bunu bilmek lazım(!) Yüzü peçeliydi acaba onun için mi ürkütü? Bunu bilsek her şey çözülecek! "Yüzünde maske vardı muhakkak" yüzünü görse melekten neden korksun ki? Bunu bir inceleysek, ne olacak bunu inceledik, ne oldu bundan, ne çıktı? Beni bugün, yarın ve on sene sonra hiçbir zaman ilgilendirmeyecek bir konuyu bilsem ne olur bilmesem ne olur? **Kabir azabı var mı? Ben var diyorum yoksa orada keyfime bakarım, ya varsa yok diyen ne yapacak peki? Sana ne, var kabul et. Yoksa çay içersin orada, neskafe çağırırsın getirirler. Nasıl olsa ölen ebedi istirahatine gidiyor, bol bol sana sandviç de gönderirler, pizza da isteyebilirsin, pizza daha kalır sabah akşam yersin(!) Mezarla oynuyoruz kardeşler!** Ölümün ürkütücülüğü gitti dikkatinizi çekiyorum. Ölüm ürkütüyor bizi artık. Bundan sonra neyimizi kaybedecektik ki?

Kardeşlerim,

Ahmed bin Hanbel'in Müsned'inde ve İbn-i Mace'de hadis olarak rivayet edilen bir olay var. Bugün hepimizin çok ciddi bir şekilde tefekkür etmesi gereken bir hatıra olarak onu aktarmak istiyorum. Sahabe diyor ki: "Bir gün Ashab'tan kimseler olarak Resûlullah'ın mescidinde oturmuştuk. O gün inen kaderle ilgili ayetlerden birini konuşuyorlarmış. Bir kısmı "kaderimiz nasıldır" diyor. Diğeri "geçende bu ayet inmedi mi" diyormuş. Ben sahneyi tasvir ediyorum. O da "bu ayet indi, bu manaya geliyor" diye konuşuyorlarmış. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mescide gelmiş. Mescide geldiğinde konuşmaları duymuş. Aralarında konuşuyorlar, münakaşa ediyorlar. Müslümanlar olarak Resûlullah'ın mescidinde çözümlü olmayan bir meseleyi konuşuyorlar. Kaderi çok konuşunca Allah Teâlâ "bakın bakalım gerçek budur" diye basın açıklaması mı yapacak?

Zaten kader ne demek? Gizli şey demektir. Gizli dosyayı kıyamete kadar konuşsan yine bilmeyeceksin. Ne derssen yalan. İhtimal konuşuyorsun. Gereksiz bir şeyi Resûlullah aleyhisselatu vesselam aralarında konuşunca edip tartışıyorlar. Bunu oturmuş konuşuyorlar. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem konuşmalarının tamamını da dinlememiş üstelik. Sadece duyduğu kadarından rahatsız olmuş.

Sahabi diyor ki: "Efendimiz o kadar rahatsız oldu ki mübarek yüzünden nar danesi gibi benekler çıktı." Efendimiz aleyhisselamın yüzüne kan toplanmış. **Kâfirler mescidini bastığı için değil, mü'minler mescitte onlara pratik faydası olmayan bir şeyi tartıştıkları için o kadar sinirlenmiş.**

Buyurmuş ki: "Allah sizden bunu mu istiyor? Siz bunun için mi yaratıldınız? Allah'ın kader dosyalarını açmak için mi yaratıldınız? Ben aranızdayım, siz Kur'an ayetlerini birbirine çarpıştırıyorsunuz. Önceki ümmetler de böyle helak oldular, bilirsiniz."

Aziz Kardeşlerim,

Hepimiz bir gün dirileceğiz. Benim konuştuklarım, sizin dinledikleriniz; hepimiz hesap vereceğiz. Resûlullah'ın meşidinde o gün onunla belki de öğle namazını kılmış, Peygamber'in arkasında namaz kılmış insanlar "bu ayet vardır, yoktur; kabir azabı vardır, yoktur" demiyorlar. Biri diyor ki "filan ayet bu manaya geliyor değil mi" diğeri: "Ama diğeri ayeti ne yapacaksın" diyor. O da diğeri ayeti söylüyor. Ayetler üzerinden birbirlerini ikna etmeye çalışıyorlar.

Şirin bir spikerin önünde "tabi efendim. Özellikle arz edeyim" diye yağdanlık olarak çıkıp konuşmuyorlar. Sahabi şuuru, sahabi kafası, Peygamber aleyhisselamın biricik dostları. Belki de onlar Uhud'da şehit olamadan geri gelip ortada duran gazilerdi. Bir konuyu anlamaya çalışıyorlar ama o arada birbirlerine de ayetler okuyorlar. "Bu ayet bunu demiyor mu" diyor. Diğeri de "o ayet onu demiyor mu" diyor. Bunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem nasıl yorumluyor? Üç şeyle yorumluyor.

Bir; "Bunu mu Allah size emretti?" İki; "Siz bunun için mi yaratıldınız?" Üç; Kur'an'ı nasıl birbiriyle çarpıştırırsınız siz?" Sorun burada zaten. "Kur'an'ı nasıl birbiriyle çarpıştırırsınız? Önceki ümmetler böyle helak oldular."

Can Kardeşlerim,

Ben yokum, siz yoksunuz. Sadece Allah rızası için bana yorum yapar mısınız? El alemin televizyonunda, namaz kılmayanların yönettiği bir televizyonda onlarca ayeti öbür hoca efendiyi susturmak için okuyan "ben Kur'an'ı daha iyi anlarım. Biz Kur'an hocasıyız" diyerek ona diğeri cevap verdiği ortam Resûlullah'ın gördüğü bir ortam olsaydı ne olurdu? Lütfen siz buna kıyas eder misiniz?

O'nun meşidindekilerin imanlarından şüphe yok. Mücahid insanlar, Peygamber'in arkasında namaz kılmış, belki de çoğu cennetle müjdelenmiş insanlar, belki de bu ortam Ebubekir'in olduğu bir yerdi. Birbirlerini dövmek, kavga etmek için de değil bir meseleyi derinlemesine anlamaya çalışıyorlar. Böyle bir ortamı Efendimiz aleyhisselam nasıl yorumladı? "Bunun için mi varsınız siz" dedi.

"Size Allah'ın emri bu mu? Siz nasıl Kur'an ayetlerini birbirinizi mağlup etmek için silah olarak kullanırsınız?"

Lütfen Kardeşlerim,

Televizyonlarda, internet ortamında Allah'ın ayetiyle mü'min kardeşini pes ettirmek için mücadele eden insanların ortamını lütfen tahlil ediniz. Resûlullah'ın meşidinde değil adamın stüdyosunda duruyor ve adam çanak gibi soru sormuş. Öyle bir soru soruyor ki buna cevap vermek yerine karşısındakini gaz bombasıyla öldürmen gerek. O da kendisi cevap verdiğinde İslam bütün fetihlerini yapacak, Kafkasya'ya kadar her yer Müslüman olacak zannediyor. Zaten o cevap verince İslam zafere eriyor(!) Biraz tefekkür etmek zorundayız.

Abdullah ibni Amr radiyallahu anhuma İbn-i Mace'nin rivayetinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kızdığından dolayı yüzünde nar bitkisi gibi tanecikler olduğu olayda orada olmadığını söylüyor. Sanki aştap birbirini öldürüyor. Abdullah ibni Amr, o sahneyi tasavvur ediyor ve diyor ki: "Hayatımda orada olmadığı için bu kadar mutlu olduğum bir şey olmamıştı. Elhamdülillah, ben

orada değildim” diyor. Niye? **Resûlullah aleyhisselamın yüzünde benekler oluşturacak kadar sinirleneceği yerde olmamayı şükredilecek bir mesele olarak görüyor.** Abdullah ibni Amr, “**ben orada yoktum” diye mutlu oluyor.** “Büyük bir facia vardı, o faciada biz yoktuk, geç kaldık onun için yetişemedik. O arada otobüs devrildi ben kurtuldum” der gibi diyor. Buna dikkat edin.

Ben sadece, bir beşer olarak söylüyorum. Allah’ın ayetlerini, bir eğitim, medrese gibi olmayan televizyon kanallarında, internet ortamlarında, diğer Müslüman’ı, hoca efendiye çökertmek için kullanan hocaların, yazarların, çizerlerin yani Müslüman’ın Müslüman’la kavga edişini buna da malzeme olarak, mermi olarak Kur’an ayetlerini kullanmayı ortaya koyan insanların vakıflarına yardım etmesin kardeşlerimiz. Kendi elimizle dinimizi zor duruma sokmayalım. Zaten kâfirler istedikleri kadar itham ediyorlar. Zaten onlara cevap yetiştiremiyoruz. Mü’mine cevap yetiştirmek bizim için bir cihat çeşidi olmamalıdır. Biz mü’mine cevap yetiştirmemeliyiz.

Bir insan, bin iki yüz senedir bütün dünya Müslümanlarının “ne ilimler öğretti bize” dediği Ebu Hanife’yi Müslümanların gözünde çürütmekle ne elde eder, bir Müslüman? İlk olarak; “bin iki yüz elli senedir Müslümanlar aptal aptal Ebu Hanife’nin peşinden gitmişler” bu düşünceyi oluşturacaksınız! Bin iki yüz elli senedir milyarlarca Müslüman boşuna namaz kıldı, boşuna oruç tuttu, cariyelerin peşinden gitti. Kur’an’ı yanlış anladı, Kur’an’ı tahrif etti. O sabaha kadar namaz kılanlar, cihad edenler hepsi boşuna gitti. Bu mantığı oluşturmak, bin iki yüz sene boşuna ibadet etmiş bir ümmet olmak kimin zevki olur bu dünyada? Sen neyi düzeltiyorsun? Niye buna alet olalım kardeşlerim?

Ümmetimiz boş gündemli bir ümmet midir? Nostaljik değerler üzerinden mi yaşıyoruz? Hâlâ insanlığın büyük bölümü iman nimetinden mahrum! Ümmeti Muhammed’in doğurduğu çocukların imanla ölüp ölmeyeceğine dair ciddi tereddütlerimiz var. Küfür evlerimizde, iş yerlerimizde, camilerin altlarında dal budak saldı. Cami bahçeleri bankalara bankamatik yerine kiraya veriliyor. Faizin caminin bahçesine girdiği bir dünyada yaşıyoruz. Diğer Müslüman’ı çökertsen ne olur? Ebu Hanife’yi çökerttiğinde eline ne geçecek Allah aşkına? “Ebu Hanife Müslümanları sömürdü” diyorsun, demek ki sen hariç bütün Müslümanlar sömürülecek kadar safmışlar.

Kardeşlerim,

Dinimiz üzerinden mücadele yapamayız. Âlimliğimizi ve davetçiliğimizi ispat edecek çok boş alan var. Onların hurafe üzerinde oldukları doğru, hakikaten hurafeyi dinleştirmeleri yanlıştır. O zaman sen de Ebu Hanife ol, hakikati anlat. Ebu Hanife’yi çökerterek değil, İmam-ı Azam ile uğraşarak değil. Senin imam olup olmadığın belli değil, henüz imamı aşgar bile değilsin, İmam-ı Azamla neden uğraşıyorsun? **Meşhuru çökertip meşhur olmak zulümdür.** Meşhurun sırtına basıp şöhret elde etmeyeceksin. Alın teriyle, terini mendiller silmeye yetiştiremeyecek kadar çalışırsın. İnşallah iki yüz sene sonra da Ümmeti Muhammed seni de ikinci İmam-ı Azam olarak ansın. İmam boşluğu yok ama olan imama da bağrımızda yer var.

Kardeşlerim,

Bu açıklamaları yapmak zorundayım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, mescidinde Kur’an ayetlerini birbirine okuyarak bir meseleyi konuşan ashabından dolayı mübarek yüzünden benekler çıkacak kadar endişe duyduysa bütün Müslümanları kâfir ilan eden, “hiçbirinin cennete gireceği yok”

diyen, ashabı kiramı cariye düşkününü olarak gösteren anlayışın televizyonlarda konuşulduğunu görseydi bizim hâlimiz ne olurdu? Ümmetim'in var olduğunu iddia ettiği geçmişindeki ayıpları bir Müslüman'ın gündeminde niye olsun ki? Dert mi yok kardeşim. Mescid-i Aksa'yı mı kurtardın? Ümmeti Muhammed'in çocukları mücahit mi oldu? Ailemiz huzur içerisinde mi? Evlenenler, "cennete girdik" der gibi evlerine girip eşleriyle kırk sene hiç huzursuzluk çıkmadan yaşayabildiler mi? Erkeklerin kadınları cariye gibi gördüğü, kadınların da erkekleri Firavun gibi gördüğü Müslüman bir aile ortamında yaşadığımız hâlde sen niye filanca âlimin, sahabenin şöyle cariyesi varmış diye uğraşıyorsun. Sen bulamadıysan bulan bulmuş.

Kardeşlerim,

Dinim adına kahroluyorum. Eziliyorum. Benim bir sözüme birisi cevap yazıyor. Rabbimden hayâ ediyorum. "Bu adam, benim yüzümden cehenneme gider" diye "bu sözü kaldırın" diyorum. Çok basit bir örnek zikrediyorum. Konum şikayet etmek değildir.

Bir cümlem yayınlanmış. **"Müslümanlar camileri doldurmadığı sürece vakıflarının, tarikatlarının, cemaatlerinin, büyüklüğüyle övünmesinler" demişim, dedim, hâlâ diyorum. Resûlullah bize camileri emanet bıraktı. Vakıfları, dernekleri, cemaatleri emanet bırakmadı. Bu Ümmet; cami ümmetidir.** Camiler dolarsa bizim göğsümüz kabarır. **Sabah namazında camiler dolmadığı sürece akşam biz tekkede zikir yaptık diye melekleri ikna edemeyiz.** Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Sabah namazına camiye gelmeyenlerin evini yakmak istiyorum" dedi. Bunun ötesi var mı? Ben camilerim dolduğu zaman mutluluktan gözyaşı akıtırım. Camilerimde yüz cemaat varsa ve bunun sekseni yirmi yaşındaysa ben o gün sevinçten öldüm, kalp krizi geçirdim, mutluluktan uçtum demektir.

Ümmeti Muhammed'iz. Cami ümmetiyiz. Benim Peygamber'im camide medfundur, vakıfta değil. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek cesedini bile camiden çıkartmadı. Biz cami ümmetiyiz. Bunu haykırmak zorundayım. Dirisi camideydi, vefat etti ve camiye gömdü. İki korumasıyla beraber caminin ortasında duruyor. Böyle bir Ümmet'im! Bu sözümün altına cevaplar yetiştiriyorlar. "Bu tarikat düşmanlığıdır. Niye tarikat düşmanlığı yapıyorsun? Allah'tan kork. Tarikatlar olmasa camiye cemaat kim bulacak" diyorlar.

Eğer tarikat var ve o tarikat toplantısından dolayı yatsı namazı camide boş geçiyorsa, gece bire kadar ders yapıldığı için sabah namazına kalkılmıyorsa senin tarikatını elimin tersiyle atarım. Ama yatsı namazını camide kıldıktan sonra tarikat dersi yapmak için toplandıysak Allah için beni de içinize kabul edin. Tarikat o işte. Camiye cemaat toplayan sisteme tarikat denir. Caminin sistemini bölen, imamı üç kişiyle camide bırakan vakıf veya dernek levhasında "Kur'an'ı Yaşatma Derneği, Kur'an Hizmetleri, İslam'ı Yüceltme, Kudüs'ü Kurtarma Derneği" yazsa da bir şey ifade etmez!

Caminin yirmi metre ötesinde ama son beş senedir camiye oradan üç kişi gelmemiş. Ama adı İslam Derneği. Böyle şey olur mu? Allah katında Kur'an'ımız, namazımız, cumamız, sabah namazımız, camimiz yücelmedikçe biz nasıl yüceliriz? Bu bir hastalık olarak çimize sindi. Bizim özel varlıklarımız İslam'dan kıymetli hâlde gelmeye başladı. Allah'tan utanalım. Peygamber'inden hayâ edelim. Böyle şey olur mu? **Benim vakfım, derneğim, tarikatım, cemaatim, evim, ailem, malım, kitabım, defterim, canım, her şeyim Allah'a, Şeriat'ına, İslam'a, camiye kurban olsun. Böyle demedikçe Müslümanlık var mı?**

Kardeşlerim,

Dönüp Mekke'ye bile tepeden bakıp "yeri geldiğinde Allah için seni bile terk ederim" diyen Peygamber'in Ümmet'i değil miyiz? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Mekke İslam'a yar olmayınca onu bile bırakıp gitmedi mi? Nedir vakıf, nedir dernek? Bizim Şeriatımız'dan daha üstün değerimiz var mı? Mühim olan Allah demek midir, Allah diyeceğimiz tekke midir? Bizim değerli varlıklarımız betonlar mıdır? Caminin betonu mu yoksa camide kıldığımız namaz mı değerlidir?

Kardeşlerim,

Bedeli ağır sözler söylüyorum. Ne söylediğimi de çok iyi biliyorum. **Kıyamete kadar ömrüm olsa Abdülkadir Ceylani'ye düşmanlığım olmaz. Minnetim ve hayranlığım olur. İmam Rabbani'nin şeriatçılığının çıldırtacak kadar hayranıyım. Ama holdingleşmiş, örtülü servet sahibi olma yöntemine çevrilmiş tarikata Abdülkadir Geylani'nin de Cüneydi Bağdadi'nin de lanet ettiğine iman ediyorum.** Tabi keyif bozulunca itham edip internetten cevap yazıp kurtulmak kolay oluyor. Sadece kendimizi aldatıyoruz.

Şeriatımız, İslam'ımız, ahlakımız, ailemiz, Kur'an'ımız ne durumda Ümmet'im ne durumda efendi hazretlerinin keyfi sefası ne durumda? **Bir yerde bir cinayet oluyor. Hunharca biri diğerini öldürüyor. Herkes internetten televizyondan cezalar yağıdırıyor. "Şöyle keselim, böyle asalım, onu yakalım, parmağından kaldırıp bir ağaca asalım" diyor. Bin tane hoca, bin tane tarikat çıkıp "Allah 'kısas yapın kurtulun' dedi. Buyurun kısas yapalım" diyemiyoruz. Kısas diye haykırsana! "Bu dünyada kısas yapmadıkça kimsenin kimseyi öldürmesini engelleyemezsin" diyemiyoruz. Elbette ben de dâhil.** Ondan sonra ashabi kiramdan hangisi daha değerli diye kendi kendimize dedikodu yapıyoruz.

Kardeşlerim,

Bu dini olduğu gibi alacağız. Bize Ümmeti Muhammed'in büyükleri, Ebu Hanifeler nasıl emanet ettiyse dini o şekilde alacağız. İçinden bir parça alan tuzağa düşer. Aldığın parça velev ki Kur'an olsun. Sen Kur'an'la amel etmek için almıyorsun. "Özünü yakaladım" diyorsun. Ona yar olmaz diyorsun. Bir kenarda bunun yedekleme sistemi vardır. Allah onu oradan tekrar canlandırır. Ama sen bununla mezara gidersin. Elinde bilgisayar olmaz, bilgisayardan bir parça olur.

Kardeşlerim,

Elbette sizler bir hocalık, müftülük, imamlık mevkiine bulunmadığınız için belki "bu sözler bana ait değil, hoca beni itham etmedi, herhâlde diğer tarikatlara söylüyor" diyebilirsiniz. Hayır! **Kim İslam sayesinde cennete girmek istiyorsa ona "İslam'ını koru" diyorum.** Ümmet'i bütünüyle kuşatmayan bir vakfa yardım etmeyin. İslam'ı bir köşesinden tutan sadece devirmek için tutuyordur. Kimse, hiçbir masayı, pehlivan bile olsa bir köşesinden kaldıramaz. İslam, sadece bir köşesinden, bir konusundan kaldırılamaz. **İslam'ı ahlak üzerine yığıldığın zaman cihadı olmayan, düşmana teslim olmuş Müslüman yetiştirirsin. Sürekli cihat dersin ahlaksız mücahit yetiştirirsin. Medine'deki gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yaptığı gibi mü'min yetiştirmek ve olmak gerekiyor.**

Hayat neredeyse İslam oradadır. Rabbimiz, kısas dediyse yüz defa idam edilirdi ama kısas demekten utanmaz ve korkmaz. Hırsızlığın Allah'ın emir buyurduğu kol kesmenin dışında hiçbir

şekilde önlenemeyeceğini haykırırız. Bu uğurda da değil kolumuzun, boğazımızın kesilmesine bile razı oluruz. Müslümanlık budur. Bu Müslümanları Allah cennetle müjdeledi ve Rabblerine öyle gittiler.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve ala âlihi ve sahbihi ecmaîn.
Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin